

Kl. 11.30

Formanden:

Nu kan Danmarks udenrigspolitik jo ikke løses med en kort bemærkning, selv om man overskrider tiden.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Med en venlig bemærkning fra udenrigsministeren må jeg spørge: Hvorfor står det så ikke i Enhedslistens eget forslag til vedtagelse? Men lad nu det ligge, det må jo være Enhedslistens egen sag.

Jeg vil foreslå, som også hr. Jeppe Kofod var inde på, at vi tager en særskilt forespørgsel om årsagerne til terrorismen. Det vil Det Konservative Folkeparti være meget indstillet på, og det er måske også meget relevant at tage den diskussion, især set i lyset af, at regeringen netop har fremlagt sin handlingsplan for, hvordan vi selv kan bidrage til, at terrorisme ikke opstår i den arabiske del af verden.

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvndal som ordfører.

Villy Søvndal (SF):

Terror skaber frygt, og frygten er en af de stærkeste drivkræfter i denne verden. Den tvinger i disse år forandringer af meget stor rækkevidde igennem i en række demokratisk forankrede samfund.

Der er efter SF's opfattelse ingen sag i denne verden, der retfærdiggør anvendelse af terror over for uskyldige civile som virkemiddel til at nå et bestemt mål, og derfor fordømmer vi terror mod uskyldige under enhver form, hvad enten den udøves af fanatiske grupperinger eller af regeringer.

Jeg synes, at skævheden i debatten, specielt fra Venstres og Dansk Folkepartis side, har været den totale blindhed for den terror, der udøves af regeringer under dække af terrorbekæmpelsesbegrebet. Det er fantastisk, at man kan holde en ordførertale om terror uden at omtale situationen i Tjetjenien, hvor hundredtusindvis af mennesker er forsvundne – hundredtusindvis! Det er den største enkeltsag, vi overhovedet står med, og den var med i Socialdemokratiets oplæg. Men hvis man ikke har blik for terrorens proportioner, om jeg så må sige, rammer man fuldstændig forkert i denne debat.

Hvis man i øvrigt er optaget af, hvilke daglige beretninger vi modtager om terror, når vi ser tv-nyhederne, uanset hvilken station vi ser dem på, er der vel tre steder, der klikker igen stort set hver eneste dag, og den ene er Israel-Palæstina-konflikten. Her er det også en stat, der udøver terror, oven i købet ved at bygge en mur. Det er ikke en undskyldning for den palæstinensiske sides terroraktioner, men der er trods alt forskel på, når en stat udøver terror som i dette tilfælde. Det andet tilfælde er Irak, og det tredje er Afghanistan.

Jeg synes, det giver anledning til den næste overvejelse, og den har som overskrift: Hvordan bekæmper vi bedst terror? Efter terrorangrebet den 11. september i USA var der en gryende erkendelse af, at terrortruslen ikke alene lade sig bekæmpe med militære midler. Også alt det, der giver terroren vækstbetingelser, skal bekæmpes, nemlig håbløsheden, afmagten, de uløste konflikter, den ekstreme fattigdom og den ekstreme fanatisme.

Desværre vandt den rene militære tænkning over de mere velfunderede overvejelser. Det blev senest understreget på topmødet i Davos, hvor der blev udtrykt stor skepsis over den linje, den nuværende amerikanske administration har valgt i kampen mod terror. En række højt estimerede internationale forskere konkluderede, at verden ikke var blevet et sikrere sted, tværtimod. F.eks. sagde Jessica Stern fra Harvard University, og jeg citerer fra Politiken den 23. januar: »Den triste sandhed er, at nettoresultatet af krigen mod terror har været mere krig og mere terror.«

Hvad er så problemet set i sammenhæng med det, der er det centrale i Enhedslistens forespørgsel, nemlig forholdet til de internationale konventioner? For det førte er der et åbenbart problem i forbindelse med retten til selvforsvar. Det er defineret meget klart i FN's charter, at man kun har ret til selvforsvar, når man står over for en umiddelbar trussel, og derfor er Bushs doktrin om forebyggende angreb i lodret modsætning til både charteret og andre internationale konventioner.

Kl. 11.35

Det andet problem, som jeg ikke skal omtale her, fordi det kommer frem under den næste forespørgsel, er hele diskussionen om retsstansens behandling af fanger: retten til at komme for en domstol og blive dømt, hvis man har foretaget sig noget, som er en terrorhandling eller på anden måde ulovligt.